#ПрофспілкаЦеМи

Комусь – екстрим, комусь – звичайна робоча зміна...

Спуск на кілометрову глибину, гуркіт відбійних молотків розноситься луною по гірничих виробках... Для більшості це повний екстрим. А для Віталія Омельянчука – початок звичайної робочої зміни. Усе своє життя чоловік присвятив гірничій справі, видобуваючи залізну руду в криворізьких надрах. Наразі він працює кріпильником дільниці №22 проходки шахти «Козацька» Шахтобудівельного управління «Кривбасзалізрудкому», як досвідчений фахівець, користується заслуженим авторитетом в колективі, як небайдужа людина, є активним членом ПМГУ. У щирій розмові з кореспонденткою служби інформації комбінату Діною Долговою Віталій Вікторович розповідає:

– Свого часу я обрав такий шлях, тому що розумів: у нас велике промислове місто, де завжди буде у попиті професія гірника. Та й сімейна історія підказувала: мої двоюрідні брати – також шахтарі. То я вступив до ПТУ №30. Підхід до освіти у навчальному закладі виявився ґрунтовним: я здобув декілька професій – прохідника, бурильника шпурів і свердловин, машиніста електровоза, машиніста скреперної лебідки, кріпильника.

Перші практичні навички відпрацьовував на КЗРК – учнем машиніста бурової установки дільниці бурових робіт шахти імені Леніна (наразі – «Тернівська»). Потім працевлаштувався до ПП «Світекс», де трудився прохідником на Першотравневому кар'єрі. Згодом – опинився на шахті «Артем-1» та шахті імені Орджонікідзе, з 2019 року – у Шахтобудівельному управлінні КЗРК, а з квітня цього року – перебуваю у відрядженні на шахті «Криворізька», працюю люковим на дільниці внутрішнього шахтного транспорту.

Порівнюючи роботу на поверхні та під землею, можу сказати, що всюди є свої плюси й мінуси, але підземні горизонти мені більше до душі. Пам'ятаю, як вперше спускався у шахтній кліті. Вона мчить униз набагато швидше за звичайний ліфт! Перед очима пролітають відпрацьовані горизонти, тіло одразу реагує на різкий перепад тиску, а ніс ловить той самий, абсолютно неповторний, специфічний запах справжнього підземелля.

А ще згадую, як я вперше «стріляв забій»: раз – і відчуваєш вибухову хвилю,

яка проноситься підземними виробками. У цей момент ти фізично усвідомлюєш усю міць гірничої справи. Колись її мудрощам мене навчав один з моїх кращих наставників – прохідник дільниці №4 проходки шахти «Козацька» ШБУ Ілля Завальнюк. Він мені детально пояснив всі основи і тонкощі проведення буровибухових робіт: підготовку, заряджання вибухівки та підривання. До слова, згодом я пройшов відповідні курси і маю ще й посвідчення підривника. А Ілля з початку повномасштабної війни став до лав ЗСУ захищати незалежність і суверенітет України і, на жаль, зараз вважається безвісти зниклим.

Взагалі в нас багато хлопців воює. Звісно, переживаємо за них у колективах. Частина ВШТ, де я зараз працюю, – мої колеги з 22-ї дільниці ШБУ. Наша бригада – дружна, професійна та згуртована. Ми діємо злагоджено, разом досягаємо поставленої мети. Зараз на «Криворізькій» ведемо роботи на 1-й осі горизонту 1390 метра, щозмінно відвантажуємо від 4 до 8 партій залізної руди. І в інших сферах підтримуємо один одного. Шахтарі – люди особливого гарту, вони знають, що таке важка праця, і високо цінують справжню трудову солідарність.